

Rose

银河帝国之刃

จอมพล

ผู้พิทักษ์

กับ

จักรพรรดิ

แห่ง

ยุคกาแล็กติก

3

淮上 หวายซ่าน เจียน
Liu Yi Xuan แปล
XOXO วาด

Rose

银河帝国之刃
จอมพล
ผู้พิทักษ์
กับ
จักรพรรดิ
แห่ง
ยุคกาแล็กติก
3

淮上 หวายซ่าง
เจียน

Liu Yi Xuan
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

จอมพลผู้พิทักษ์กับจักรพรรดิแห่งยุคกาลเล็กติก 3

银河帝国之刃

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《银河帝国之刃》(Yin He Di Guo Zhi Ren)

Author © 淮上 (Huai Shang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8974-6

เผยแพร่ครั้งแรก เมษายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิศรา สุอุทัย

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบโปสเตอร์ กุณฑิรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร วรรณพร อาสนวิทยา, ปทุม ปทุมณา

คำนำสำนักพิมพ์

หลังงานเปิดตัวจอมพลเกวิน ซีเลีย ที่หอประชุมสหพันธ์ผ่านพ้นไป เป้าหมายต่อไปของซีเลียคือการไปยังดาวมิติมืด เพื่อฟื้นคืนความทรงจำอย่างสมบูรณ์ และครั้งนี้เขายังเดินทางร่วมกับจักรพรรดิไฮน์ริชแห่งจักรวรรดิตัวประกันที่ลักพาตัวมาจากหอประชุมสหพันธ์อีกด้วย

ทว่าบนดาวมิติมืด พวกเขากลับต้องเผชิญหน้ากับพรรคดาวอณาการอีกครั้ง ซีเลียจะสามารถช่วยเหลือชาวดาวมิติมืดและเอามรดกตกทอดอันล้ำค่าของจอมพลแห่งสหพันธ์กลับคืนมาได้หรือไม่

อีกทั้งสหพันธ์ก็ไม่ยอมรามือง่ายๆ ผ่านไปไม่นานก็ถึงกับส่งหมายเรียกให้จอมพลซีเลียมารับการพิจารณาคดีต่อสาธารณะ เขาจะรับมือกับเรื่องนี้อย่างไร และด้านจักรวรรดิจะยอมอยู่เฉย ไม่แทรกแซงการเมืองของสหพันธ์เพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติได้หรือ จะเป็นอย่างไรต่อไปนั้นเชิญพลิกหน้าถัดไปได้เลยละ

Rose

จากใจนักเขียน

陛下，薄荷花在古代

被认为是重逢的先兆

它的花语是——

愿与你再次相见。

程上

ฝ่าบาท ในยุคโลกเก่า

ดอกมินต์ถูกมองเป็นลางบอกเหตุของการพบกันอีกครั้ง

ภาษาดอกไม้คือ...ขอให้ได้พบกับคุณอีก

- หวายช่าง

TRIGGER WARNING

Abuse (การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน)

Animal Death (มีสัตว์ตาย)

Blood (มีเลือด)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Death (การตาย)

Dirty Talk (การพูดส่อทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง)

Dubious Consent (การร่วมเพศโดยที่อีกฝ่ายที่จ้ง่ายอม)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Massacre (การสังหารหมู่)

Murder (การฆาตกรรม)

Self-Sacrifice (การพลีชีพตัวเอง)

Sexual Harassment (การล่วงละเมิดทางเพศ)

Snake (มีงู)

Suicide (การฆ่าตัวตาย)

Torture (การทรมาน)

Unethical Human Experimentation
(การทดลองที่ผิดศีลธรรมในมนุษย์)

บทที่ 76

ซีเลียสะดุ้งตื่นเพราะหายใจแทบไม่ออก จากการจับอันดูเตือด เขายกมือขึ้นผลักไฮน์ริช แต่กลับถูกดันไว้อย่างรุนแรง กดให้จมลงไปใต้มอนไบใหญ่ นุ่มนึ่มอย่างแน่นหนา

“อ้อ ๆ...” อาการซาที่เกิดจากปากและลิ้นที่พันเกี่ยวกันกับมือเท้าที่อ่อนปวกเปียกขณะที่เพิ่งตกใจตื่นทำให้เขาแทบจะหมดทางรอดพ้น เป็นเวลาสิบกว่าวินาทีที่ทำได้เพียงถูกกดร่างที่แข็งทื่อไว้กับเตียงแล้ววดจับอยู่หลายครั้ง การพัวพันที่แสนใกล้ชิดนั้นแทบทำให้เขาเกิดความเข้าใจผิดเหมือนกำลังร่วมรักอยู่ ไออุ่นของความปรารถนาพลุ่งพล่านไปทั่วร่างคล้ายกับอวัยวะภายในกำลังลั่นเทาเพราะถูกลวก

“ไฮน์ริช... นายมัน...”

“คุณไม่ยอมมสล็อกประตูเอง” ไฮน์ริชตำหนิด้วยน้ำเสียงแหบพร่า “คุณก็เหมือนกับเด็กที่เก็บไว้ในตู้โชว์แล้วแถมประตูไว้แน่นแหละ คุณจงใจอยากให้ผมเข้ามาสินะ!”

ขมับซีเลียถึงกับกระตุกไปสองที น้ำลายที่ยังไม่ทันได้กลืนลงไปไหลจากมุมปากไปยังคาง เสียงหอบหายใจถี่กระชั้นที่ผสมกับเสียงน้ำเฉอะแฉะทำให้ดูลามกเป็นพิเศษเมื่ออยู่ในห้องที่มีตลับทึบ ไม่รู้ว่าไบหน้าเขากลายเป็นสีแดงตั้งแต่เมื่อไร และไม่รู้ว่ากลืนน้ำลายไปกี่ครั้งระหว่างที่กำลังลึบสน และสิ่งที่ยิ่งไม่รู้ก็คือรสความหวานที่ปลายลิ้นสัมผัสได้...คือกลิ่นเลือดของไฮน์ริช

“ทำไมไม่ท้อง...” ไฮน์ริชพูดพึมพำ แล้วก้มหน้าลงไปเลียลำคอของ

ซีเลียพร้อมออกแรงดันหน้าเขาให้เบือนออกไป จากนั้นกัดเนื้ออ่อนนุ่มตรงบริเวณหลังคอเอาไว้ราวกับเสือกินเหยื่อ ทำให้ทวารังของซีเลียกระตุกเล็กน้อยเหมือนถูกไฟช็อกฉับพลัน การสั่นเทาของความสุขสมพล่งพลาจจากอวัยวะภายในทันที จากนั้นทวารังก็อ่อนยวบ “อ๊ะ...อ๊า...!”

ทว่าไม่ว่าจะเป็นการต่อต้านหรือการเอาใจล้วนไร้ประโยชน์ทั้งนั้น เพราะคมเขี้ยวที่แหลมคมของไฮน์ริชแทบจะเจาะเข้าไปในเนื้อ ผังลึกทะลุไปยังต่อมที่เคยถูกทำเครื่องหมายไปครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้วอย่างโหดร้ายป่าเถื่อน พีโรโมนอัลฟาที่เข้มข้นถึงโคมเข้ามาเหมือนภัยพิบัติและสัตว์ร้าย ซัดสาดต่อมหลังพีโรโมนโอเมก้าที่เปราะบางและเย้ายวนซ้ำแล้วซ้ำเล่า คล้ายกับแทงทะลุอย่างหนักหน่วงเข้าไปในแกนกลางของร่างกายที่อยู่ใต้ร่าง ทำให้ซีเลียกระตุกเกร็งอย่างรุนแรงในพริบตา “นาย...มัน...”

ไฮน์ริชเหมือนจะพูดบางอย่าง แต่เสียงอื้ออึงในหูทำให้เขาไม่ได้ยินอะไรเลย

กระบวนการผูกพันระช้านั้นบีบให้คนแทบคลั่งยิ่งกว่าระยะเวลาที่ยาวนานเสียอีก ความกระหายสุดขีดคล้ายกับปะทุขึ้นจากส่วนลึกของร่างกายไปตามการรุกรานอย่างไม่เกรงกลัวของพีโรโมนอัลฟา อวัยวะท่อนล่างส่วนที่ไม่อาจรับรู้ได้ในยามปกติพลันแสดงการมีอยู่ที่เด่นชัดอย่างยิ่ง... มันเริ่มคันยุบยิบ ความว่างเปล่าทำให้มันบีบรัดและหดเกร็งตามธรรมชาติ การบีบตัวแต่ละครั้งบรรเทาความกระหายอยากที่ชวนให้งุ่นง่านได้ชั่วคราว แต่ทันทีที่คลายตัว ความปรารถนาจะยิ่งปะทุขึ้นรุนแรงเป็นเท่าทวี ขณะเดียวกันยังหลังของเหลวชิ้นฉ่ำปริมาณมากจนชุ่มออกมาถึงบริเวณด้านนอกอีกด้วย

“คุณหอมจัง คุณหอมชะมัดเลย...” ไฮน์ริชกำลังกัดผิวนุ่ม ๆ ตรงหลังคอ ทำให้น้ำเสียงฟังดูคลุมเครือและพูดจาสะเปะสะปะ “คุณนี่มันทำไมคุณหอมขนาดนี้นะ หอมชะมัด...”

กลิ่นคาวอมหวานของพีโรโมนโอเมก้าที่น่าเย้ายวนฟุ้งกระจายในอากาศ สำหรับอัลฟาแล้ว นอกจากคำว่า ‘มาเอาฉันสิ’ ก็ไม่มีความหมายอื่นอีก หากเป็นตอนอยู่ที่พื้นดินละก็ กลิ่นยามฮิตที่เข้มข้นแบบนี้คงพอจะดึงดูดอัลฟาจากหลายกิโลเมตรรอบ ๆ ให้มาแย่งชิงกันผูกพันระช่อเมก้า

คนนี้ และใช้อำนาจบีบให้เขาต้องตั้งห้อง เหล่าอัลฟาจนถึงขั้นต่อสู้ให้ตายตกกันไปข้างเหมือนกับสัตว์ตัวผู้ที่กำลังติดสัดแน่

แต่เวลานี้ ที่นี่คือกลางอวกาศอันกว้างใหญ่ ยานรบทั้งลำมีเพียงพวกเขาสองคน ดังนั้นสิทธิประโยชน์ทั้งหมดจึงตกเป็นของไฮน์ริช งานทดลองแสนอู้อู้อู้อย่างนี้ล้วนมีให้เขาเต็มอ้อมแต่เพียงผู้เดียว ไม่ว่าจะกัด ช่มเหง หรือย่ำยีคนที่อยู่ใต้ร่างคนนี้อย่างไรก็จะมีใครมาขัดขวาง และไม่มีบุคคลที่สามที่อาจจะล่วงรู้ได้

จิตใจของไฮน์ริชถูกเจตนาร้ายครอบงำไว้อย่างน่าเหลือเชื่อ และขยายตัวจนหัวใจทั้งดวงสิ้นไหวด้วยความตื่นเต้น เส้นเลือดฝอยที่ดูดูร้ายอัดแน่นอยู่ในดวงตาของเขา เขาพลันลุกขึ้นคร่อมเหนือร่างซีเลียไว้ครึ่งหนึ่งแล้วใช้หัวเข่าข้างหนึ่งดันให้ต้นขาที่อ่อนปวกเปียกของอีกฝ่ายกางออกอย่างรุนแรง

“คุณเบียดขนาดนี้แล้วหรือ...” เขามองจากด้านบนพลงเอยด้วยน้ำเสียงอ่อนคลายที่เต็มไปด้วยความเย้ยหยัน “ชอบไหมล่ะ หีม?”

ซีเลียอ้าปากกำลังจะปฏิเสธ แต่ทันใดนั้นความสุขสมที่คล้ายกับถูกไฟช็อกก็ล้นปรี่ขึ้นมา คำพูดที่ไม่ทันหลุดจากปากกลับกลายเป็นเสียงหอบเพราะตกใจจนสติแตก... หัวเข่าของไฮน์ริชกำลังดันดันด้านหลังที่ฉ่ำชื้นของเขาแล้ววดเบียดซ้ำ ๆ ทุกครั้งที่ดันเล็กน้อยจะเหมือนกับได้ยินเสียงบีบเค้นของของเหลว และส่วนนั้นก็ปิดผนึกบีบรัดอย่างตื่นตกใจในทันทีโดยไม่ได้สนใจว่ามันจะส่งผลให้เกิดการกระตุ้นที่รุนแรงยิ่งขึ้นแม้แต่น้อย

“ดูก็รู้ว่าชอบมาก อยากโดนทำสักที่สองที่ใช่ไหมล่ะ อยากได้อีกใช่ไหมล่ะ”

ระหว่างที่กำลังสับสนวุ่นวายใจ ซีเลียจึงฟังออกเพียงคำพูดกระต่อนกระแท่น แต่คำพูดที่ทรงพลังและน่าอัศจรรย์คล้ายกับยาปลุกกำหนดที่ทำให้เขาซึ่งกำลังงุนงงยิ่งตระหนักได้ว่าสภาพของตนดูน่าอดสูแค้นไหน ท่อนล่างที่เดิมทีแทบจะทนไม่ไหวอยู่แล้วก็ยิ่งอ่อนไหวขึ้นทวีคูณในห้วงพลัน “หุบปาก... เดี่ยวนี้...”

“ไม่พูดก็สิ้นเรื่องแล้วไหม” ไฮน์ริชก้มหน้าลงกระซิบที่ข้างหูอีกฝ่าย

“หรือว่าคุณอยากได้ยินเสียงสัปดนของตัวเองยิ่งกว่านี้ล่ะ คุณนี่มันคนปากไม่ตรงกับใจนะเนี่ย...”

ส่วนนั้นของไฮน์ริชตื่นตัวจนไกล่ระเบิดมานานแล้ว ทำให้กางเกงชุดนอนวาดเค้าโครงเป็นรูปร่างเด่นชัด และจ่ออยู่เบื้องหน้าซีเลียไปตามการโน้มตัวลง ซีเลียเป็นอนิเมะหน้าตาที่แดงเรื่อหนี ไฮน์ริชจึงขบกัดตึงหูเขาอย่างอดไม่อยู่ “ถ้าอยากก็พูดออกมา ไม่งั้น...”

เขาพ่อนท่าทางการบิดเบียดความแข็งแกร่งที่ขึ้นและนั่นลงเล็กน้อย คล้ายกับทำเพื่อแสดงถึงความใจกว้างของตน ซีเลียจึงดี้นรนออกจากต้นหาที่ครอบงำได้อย่างยากลำบากเหมือนกับคนจมน้ำที่ได้รับความช่วยเหลือ เขาหอบแฮกอยู่หลายครั้งพร้อมสายตาที่ดูว่างเปล่ากว่าจะคืนสติกลับมาได้ “กะ...กริฟฟิน!”

ไฮน์ริชผุดลุกขึ้นตะโกนด้วยเสียงที่ดังมากกว่า “...กริฟฟิน!”

กริฟฟิน “...”

มันจะถูกจอมพลผู้อัปอายุจนกลายเป็นโทสะบีบคอตายในภายหลัง หรือว่าถูกจักรพรรดิหุบหัวให้ตายเพราะไม่ได้ตั้งใจก่อนกัน นี่เป็นปัญหาที่ร้ายแรงทีเดียว

คอมพิวเตอร์ออปติคัลจากหุ่นยนต์ระดับ 3S กำลังเข้ามาอย่างรวดเร็ว แต่เพราะกลิ้งเร็วเกินไปทำให้ควันสีขาฟุ้งโขมงออกมา ผ่านไปไม่กี่วินาที ในที่สุดมันก็ยอมตัดใจอย่างเจ็บปวด ปลดทฤษฎีแจม้อออกอัตโนมัติเสียงดังคลิก ก่อนจะร่วงลงพื้น แล้วกลิ้งหลุนๆ ออกไปทันใด

จักรพรรดิ “...”

จอมพล “...”

ซีเลียมองเงาร่างของกริฟฟินที่หายลับไปจากประตูอย่างเหลือจะเชื่อ ทำเอามุมปากกระตุกไปหน่อยๆ

“หมายความว่าในระยะเวลาหนึ่ง ค่าพลังวิญญาณของผมจะเหนือกว่าคุณได้” ไฮน์ริชหยักยกมุมปาก ขยับข้อมืออย่างลำพองใจ “มันคือพลังแห่งเจตจำนงสินะ”

ซีเลียไม่ได้ตอบสนอง จากนั้นเขาก็ถูกไฮน์ริชกดให้ล้มลงบนเตียง

อย่างรุนแรงราวกับเสือโหยที่กระโจนใส่เหยื่อ แรงปรารถนาที่ลุกโชนคล้ายกับระเบิดขนาดย่อมลุกแล้วลุกเล่าจุดขึ้นจากบริเวณผิวหนังที่เสียดสีกันของทั้งสอง ซีเลียเพิ่งจะเกิดความคิดเหลวไหลขึ้นในใจว่าตนติดกับแล้วก็ได้ยินเสียงที่ฟังดูร้ายและหุ้มดำของไฮน์ริชเตือนขึ้นมาว่า “คุณก็อยากเหมือนกันนั่นแหละ”

“...”

“เราเคยผูกพันระกันไปแล้ว คุณอยากได้ผมก็ไม่แปลก”

“...”

“ทำกันสักรอบใหม่ละ ผมไม่เข้าไปในนั้น คุณก็ไม่ต้อง เชื้อเถอะนะ...”

ซีเลียมองค้างอยู่ตรงทิศทางที่กริฟฟินกลิ้งจากไป จนกระทั่งถูกไฮน์ริชจับพลิกตัวมา บังคับให้เขานั่งคร่อมอยู่บนร่างของตน ความแข็งแกร่งดุนตันด้านหลังที่เป็ยกขึ้นไปหมดของเขา ทุกครั้งที่บิดเบียดกันจะกระตุ้นให้เกิดความอ่อนแรงอย่างหนัก ส่วนนั้นถึงขั้นบีบตัวเดี่ยวอ้าเดี่ยวหุบเองแค้้เห็นัวเตะเคล้าคลึงตุ๊กก็ได้ยินเสียงเฉอะแฉะเบา ๆ

ไฮน์ริชพูดยิ้มขึ้นอย่างเปิดเผย รอยยิ้มนั้นแฝงความหมายบางอย่างที่เหมือนกับตอนที่เลียเยาะเย้ยคนอื่นในเวลาปกติ

“...” ในที่สุดความเคลือบแคลงในใจซีเลียก็ค่อย ๆ แจ่มชัดขึ้น ความหงุดหงิดของเขาในช่วงขณะนั้นถึงขั้นข่มความต้องการอย่างแรงกล้าที่อยากจะโดนกระทำ “นายมัน...เจตจำนงมันไม่มีผลกับค่าพลังวิญญาณหรอกไวย!”

ไฮน์ริชปลันแก๊ต้ว “แต่เมื่อกี้...”

“นายทำอะไรกับกริฟฟิน หรือว่านายทำอะไรกับตัวเอง ทำไม่ค่าพลังวิญญาณของนายถึงเพิ่มขึ้น”

ไฮน์ริชพูดไม่ออก ทั้งสองสบตากันอยู่สักพัก สุดท้ายไฮน์ริชจึงปล่อยท่าไม้ตายออกมา...

“ผมไม่บอกคุณหรอก จะทำไมละ”

ซีเลีย “...”

แค่ระยะเวลาไม่กี่วินาที แรงปรารถนาที่เหมือนกับข้าศึกทะลวง

ศูญ์กลางก็คืบคลานเข้ามาอีกครั้ง ทำให้เขาที่อ่อนยวบไม่อาจยืนหยัดอยู่ในท่าขึ้นคร่อมได้อีก ซีเลียคว้าไหล่ของไฮน์ริชไว้ พลังจ้องเขาด้วยความโมโหแต่ร่างกายกลับโน้มไปด้านหลังโดยไม่รู้ตัว ส่วนปลายใหญ่โตนั้นจ่ออยู่ที่ด้านหลังอย่างสมบูรณ์ และถึงขั้นเข้าไปเล็กน้อยเพราะน้ำรักรที่เอ่อล้นจนเกินไป

ท่าทางล่อแหลมนั้นทำให้ดวงตาไฮน์ริชแดงกำไปหมด เส้นเลือดแทบจะปะทุขึ้นบนมือที่โอบรอบเอวซีเลียเอาไว้ “อยากให้คุณทำอะไรหรือยังละหืม?”

“...”

“อยากหรือไม่อยาก หืม? พูดสิว่าอยากหรือเปล่า!”

ซีเลียกัดฟันพลงจ้องมองเขา พร้อมจับไหล่อีกฝ่ายไว้แน่น ร่างกายท่อนล่างก็จมลงไปเสียอย่างนั้น ด้านล่างที่ถูกทรมานจนฉ่ำขึ้นไปหมดกลืนส่วนปลายเข้าไปอย่างสมบูรณ์โดยไม่ต้องออกแรงแม้แต่หน่อย ความแข็งแกร่งจมหายเข้าไปในร่างที่ละนิด ๆ ด้านในที่ร้อนผ่าวและหนึบแน่นทำเอาไฮน์ริชตื่นเต้นถึงขีดสุด “ให้ตายสิ คุณนี่มัน...”

“หุบปาก!”

ซีเลียชอบตาแดงกำ ทางตายังถึงขั้นรี้น้ำอยู่หน่อย ๆ ริมฝีปากที่แดงเรื่อสันเครือ แต่อำนาจในคำพูดกลับไม่ได้ลดน้อยถอยลงเพราะเหตุนี้เลย ไฮน์ริชยังไม่ทันรู้ตัวก็ถูกซีเลียคว้าท่อนแขนไว้หีบ จากนั้นเขาก็ยกตัวขึ้นเล็กน้อย ใส่ส่วนที่ต้นตัวและเต็มไปด้วยเส้นเลือดนั้นเข้าไปในร่างของตนด้วยท่าขึ้นซีแบบนี้

“อ้อ...!”

ความเปรมปรีดีจากความจุแน่นในชั่วขณะนั้นเหมือนกับมีค้อนหนัก ๆ ทบตีอยู่บนศูญ์รวมเส้นประสาท กล้ามเนื้อแขนของไฮน์ริชเต้นระรัวขึ้นมาในพริบตา ทำเอาอยากจะลุกขึ้นไปกดซีเลียให้อยู่ใต้ร่างแรง ๆ!

ทว่าความหุนหันแบบนี้กลับถูกท่าทางของซีเลียขัดจังหวะในเวลาต่อมา เขาหอบหายใจพลงขยับขึ้นลง ท่าทางจากช้าไปเร็วทำให้เกิดเสียงน้ำกระเซ็นที่ชัดเจนและเร้าอารมณ์ น้ำรักรพุ่งพรุลงมาจากส่วนที่เชื่อมโยงกัน

อยู่ ไหลชโลมด้านในต้นขาแกร่งที่มีผิวขาวผ่องระหว่างการกระทำอันร้อนแรง
ปลุกอารมณ์จนทำเอาคนแทบคลั่ง

ไฮน์ริชไม่อาจจะสายตาออกจากภาพนั้นได้เลย เขาถึงขั้นที่ไม่ยอม
กะพริบตาเลยสักนิด

ร่างกายของซีเลียทั้งเพรียวบางและแข็งแรง เอวคอดยาวสะโพกแคบ
มีเส้นสายบนกล้ามเนื้อที่เรียวบางงดงาม แค่นี้ก็รู้ว่าเปี่ยมด้วยพลังกำลัง
ต่างจากรูปร่างนุ่มนวลของเด็กหนุ่มตอนฮึดเมื่อคราวก่อน นี่ก็คือซีเลียตัวจริง
ที่ไฮน์ริชคุ้นเคย เป็นเกวิน ซีเลีย ผู้สูงส่งที่ดูดีและเป็นผู้ใหญ่เมื่อร้อย
กว่าปีก่อน ผู้ที่เขาเคยหน้าเซิดชูในยามที่ยังดำรงตำแหน่งองครักษ์

“เร็วอีก...” ไฮน์ริชที่กำลังเคลิบเคลิ้มพลกมือกลับไปคว้าข้อมือของ
ซีเลียที่วางอยู่บนท่อนแขนของตน “เร็วอีก อย่าให้ผมต้องช่วยคุณนะ เร็ว
อีกสิ...”

ทว่าความแข็งแกร่งที่อยู่ภายในกลับพองขยายขึ้นอย่างรวดเร็วไปตาม
การเปลี่ยนองศา ทำให้การกระทำของซีเลียต้องหยุดลงกะทันหันอย่างอด
ไม่ได้ สีหน้าคล้ายกับเจ็ดยึดด้วยความเจ็บปวดระคนสุขสมที่ล้นปรืออย่างกลั้นไว้
ไม่อยู่ หยาดเหงื่อไหลไปตามลำคอระหงหยดลงบนกระดุกโฉบลารัว สะท้อน
ประกายแห่งต้นเหตุที่ยากจะอธิบายท่ามกลางรัศมีแสงมืดสลัว

“รู้สึกดีไหม” ไฮน์ริชโน้มตัวไปกระซิบถามกลัวหัวเราะที่ข้างหูเขา
ซีเลียหอบอย่างรุนแรง ก่อนหัวเราะที่พรั่งพรูออกมา “นายนี่มัน...”
“มันอะไร”

แต่ซีเลียกลับเอาแต่สายหน้า ไม่ยอมพูดอะไรเลย ด้านไฮน์ริชที่ถาม
ไปถึงสองครั้งก็หมดความอดทนลง ยื่นมือไปยกตัวเขาพลักให้ล้มลง กด
อีกฝ่ายไว้ใต้ร่างของตนขณะที่สอดเข้าไปลึก ๆ และยื่นข้อศอกไว้ที่ข้างใบหู
ซีเลีย “คุณจะบอกว่าจะไรกันแน่”

“...”
“มันอะไร หืม?”

ซีเลียกัดฟันแน่น แต่แล้วจุดอันตรายตรงส่วนลึกด้านในนั้นก็ถูก
จุดดันแรง ๆ ถึงสองครั้ง ความสุขสมที่คล้ายกับกระแสไฟฟ้าแรงสูงทำให้

เขาอ่อนเปลี้ยไปอย่างสิ้นเชิง กลืนอายุพีโรโมนโอเมก้าที่คล้ายกับหมอกหนาไว้รูปฟุ้งกระจายออกมา ไฮน์ริชที่สูดดมจนเคลิ้มไปแล้วจึงกัทบบริเวณหลังคอกที่ถูกย่ำยี่ซ้าแล้วซ้าเล่าอย่างอดใจไม่อยู่ ใช้ฟันเขี้ยวขบเบา ๆ พลังพูดอย่างคลุมเครือ “ไว้พรงนี้...ผมจะ...”

แม้แต่พูดเขาก็ยังพูดไม่ทันจบ และถูกผนังด้านในที่บีบรัดอยู่นั้นปลุกเร้าจนต้องขยับกายอีกครั้งอย่างอดไม่ได้

ท่วงท่านี้ทำให้เขาแทบอดไม่ได้ที่จะเข้าไปให้ลึกที่สุดในทุก ๆ ครั้ง ตอนที่ขยับออกมายังเจ็ด้วยเสียงน้ำเสนาอนาจารอีกด้วย ด้านในดูตึงส่วนร้อนผ่านนั้นอย่างกระหาย เหนียวรั้งเอาไว้แน่น ๆ ทุกครั้งที่ต้องขยับคล้ายกับไม่อยากพรากจาก ความรู้สึกนั้นเสียวซ่าจนถึงขีดสุดจนทำให้ไฮน์ริชลิ้มทุกอย่างไปหมดสิ้น

เขาถึงขั้นลิ้มไปแล้วว่าตนเองครอบครองอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้งเพียงใด เพียงด้นซีเลียไว้อย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อไม่ให้เขารอดพ้นได้ ขณะเดียวกันยังบดเบียดอีกฝ่ายอย่างหนักหน่วงเหมือนปฏิบัติกับคู่แค้น ทุกการเคลื่อนไหวรุนแรงแทบจะบดขยี้คนจนซีเลียถึงกับร้องไม่ออก สายตาพรั่นเลือนจนมองอะไรไม่ชัด แต่สัญชาตญาณในร่างกายกลับเอาอกเอาใจอีกฝ่ายอย่างกระตือรือร้น พยายามยกบั้นเอวขึ้นให้สอดรับส่วนที่ดูตันนั้นเอาไว้ ขณะเดียวกันยังส่งเสียงหอบคล้ายเสียดสี

“นายตกลงกันแล้ว...ไฮน์ริช...อย่า...”

พวกเขารู้ว่าประโยคที่ยังพูดไม่จบคืออะไร ไฮน์ริชชะงักไปครู่หนึ่ง เขาต้องใช้สติสัมปชัญญะเกือบทั้งหมดจึงจะยับยั้งตัวเองได้ กลางกายค้างคาอยู่กับความบอบบาง ทั้งที่ต้องระงับความวู่วามที่อยากจะหลังจกอีกฝ่ายต้องร้องออกมา

...เปล่าๆ ประโยชน์ ยังไม่ถึงช่วงฮีด ต่อให้ผูกพันระไปก็ตั้งท้องไม่ได้ อยู่ดี

ไฮน์ริชสุดท้ายใจเข้าลึก ๆ แล้วขยับให้เร็วยิ่งขึ้นคล้ายกับต้องการชดเชยให้ตนเอง เขาบุกไปข้างหน้าอย่างหนักหน่วงและรวดเร็วเหมือนกับตอกเสาเข็มจนทำเอาคนแทบจะทนไม่ไหว ซีเลียครวญครางจนแทบจะ

เสียสติไปแล้ว ระหว่างที่กำลังสับสน เขารับรู้ได้เพียงการขยับตัวที่เร็วขึ้น และลึกลงเรื่อย ๆ ของไฮน์ริช หลังจากขยับสะโพกอย่างเอาเป็นเอาตาย เข้ากับส่วนลึกลงที่อ่อนไหวที่สุดไม่กี่ครั้ง สุดท้ายความร้อนรุ่มก็ซัดสาดไล่จุดอันตรายนั้น

...ความอับยศของการถูกชายอีกคนปลดปล่อยเข้ามาภายในร่างกาย ตลอดจนความสุขสมถึงขีดสุดที่เกิดขึ้น ทำให้ซีเลียเองก็ปลดปล่อยออกมาโดยไม่ทันตั้งตัว สมองเขาชาวโพลนไปหมด เหลือเพียงประกายไฟที่ปะทุจากความสุกชื้นซึ่งกำลังไต่ไปตามกระดูกสันหลังขึ้นสู่ขั้วสมอง ทำให้มองไม่เห็นและไม่ได้ยินสิ่งใดอีก

ไฮน์ริชคล้ายกับพึมพำอะไรบางอย่างไม่หยุดหย่อน ทว่ามันกลับเลื่อนรางไม่แจ่มชัดเหมือนกับหัวฝั้น

ซีเลียหุบขาแทบไม่ได้ ร่างกายก็ยังคงกระตุกเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว ผลพวงจากจุดสุดยอดที่แผ่ปกคลุมราวกับกระแสไฟฟ้าที่กลืนกินเขาจนมิดอย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาก็สิ้นสติไป

สำหรับไฮน์ริชแล้ว การหลับครั้งนี้ช่างยาวนานอย่างยิ่ง และเขาก็ฝันไปหลายอย่าง

เศษเสี้ยวของหัวฝั้นเหล่านั้นทั้งกระจัดกระจายและเลื่อนรางมาก ๆ ท่ามกลางความสับสน เขาค่อย ๆ ได้หวนสู่จักรวรรดิ แต่สหพันธ์ก็กำลังผงาดขึ้นอย่างรวดเร็วในอีกฟากของทางช้างเผือก เขาเสาะหาวิแววของซีเลียไปทุกหนแห่งทั่วจักรวาล ทว่าใบหน้าที่คุ้นเคยนั้นก็กลับหายไปทุกครั้งที่เพ่งมองเห็น รวดเร็วจนถึงขั้นที่เอื้อมมือไปสัมผัสไม่ทัน

เขาหันมองรอบด้านอย่างกระวนกระวายใจ ขณะที่กำลังจะอำปากตะโกนเรียกชื่อซีเลียนั้น เขาก็เห็นซีเลียที่อยู่ไกล ๆ คล้ายกับนั่งอยู่ท่ามกลางกลุ่มหมอก ด้านข้างมีทารกคนหนึ่งที่ถูกห่ออยู่ในผ้าผืนเล็ก

ไม่รู้ทำไม แต่ไฮน์ริชเห็นภาพนั้นก็สงบลงแล้ว เขารู้สึกเพียงไออุ่นที่อัดแน่นพร่างพรูจากกันบังของจิตใจ ทำให้อดไม่ได้ที่จะเข้าไปมองดูเด็กคนนั้น ใกล้เคียง ๆ ให้ถนัด ทว่าในขณะที่เขาจวนจะเข้าไปใกล้นั้น จู่ ๆ แสงสว่างจ้าพลัน

วาบขึ้นในดวงตาจนเขาต้องเบือนหน้าหนี...

ผ่านไปไม่กี่วินาที ไฮน์ริชจึงลืมหูลืมตาขึ้น ผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียงอย่างหงุดหงิด

ลมดาวฤกษ์สีทองวาบผ่านที่นอกหน้าต่างพลิวไสวและเจิดจรัสคล้ายกับริบบิ้นอันงดงามหลากหลายสาย และมันคือรังสีที่จุดเขาออกจากภวังค์ฝันแห่งความสุขนั่นเอง

“ไอบ้าเอ๊ย...”

ไฮน์ริชหลังจากเตียงด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยความโมโห จากนั้นก็พบว่าซีเลียลุกออกไปแล้ว

เตียงหลังใหญ่ข้างกายว่างเปล่า มีเพียงผ้าปูเตียงยับย่นกับกลิ่นสาบคาวจาง ๆ ที่บ่งบอกว่าเมื่อคืนเกิดเหตุการณ์ร่วมรักอันร้อนแรงขึ้นอย่างไรบ้าง ไฮน์ริชหงุดหงิดที่ตื่นตื่นสายกว่าซีเลียอยู่หน่อย ๆ เขาจึงรีบร้อนปรีไปอาบน้ำแต่งตัวแล้วออกจากห้องไป

เสียงปุด ๆ ของน้ำเดือดแว่วมาจากห้องครัว ไฮน์ริชจึงรู้ทันทีว่าซีเลียกำลังเตรียมมื้อเช้าที่ไม่เคยแปรเปลี่ยนมาตลอดหลายร้อยปีของเขา นั่นคือไข่ดาว ผลไม้ และน้ำชา เขาเดินเข้าห้องครัวไปตามเสียงและต้องประหลาดใจที่พบซีเลียสวมเพียงชุดคลุมนอนสีขาวยาวตัวเดียว สีหน้าดูอิดโรยเล็กน้อย วางถ้วยเปล่าใบหนึ่งเอาไว้ตรงหน้า

คอมพิวเตอร์ออปติคัลกริฟฟินที่ตัวสั้นระริกนั่งอยู่บนโต๊ะตรงหน้าเขา และกำลังซ่อนตัวอยู่ด้านหลังถ้วย แค่นั้นไฮน์ริชก็โผล่เข้ามาพร้อมน้ำตาที่ไหลเป็นสายน้ำทันที “ฝ่าบาท...! จอมพลจะเล่นผมแล้ว จอมพลจะเล่นผมแล้วแน่ ๆ! รีบช่วยหุ่นยนต์ตัวน้อย ๆ ที่ไร้เตียงสาอย่างผมด้วยเถอะน้ำา!”

ไฮน์ริชรีบแฉะเจ้ากริฟฟินออกจากใบหน้าของตน แต่ยังไม่ทันได้ไปเปิดฝาซັโครกแล้วถือโอกาสยัดมันกดลงไปก็ได้ยินซีเลียพูดเสียงเย็นชาว่า “ไฮน์ริช...”

การคาดเดานับไม่ถ้วนวาบผ่านสมองของไฮน์ริชในช่วงพริบตา ผ่านไปสามวินาทีจึงตัดสินใจว่า เปิดก่อนยอมได้เปรียบ...

“ผมมันทำไม”

“...”

“เมื่อคืนคุณบอกว่าผมมันทำไม!”

“...นายมันชื่อบ๊อ” ซีเลียพูดเสียงเย็น “สิ่งแรกที่ทำหลังจากตอบโต้กริฟฟินแทนที่จะเป็นแก้ไขระบบนำทางอัตโนมัติ หรือไม่ก็ติดต่อขอกำลังใจเสริมจากจักรวรรดิมาเพิ่ม แต่กลับกลายเป็นเติมเต็มความต้องการของอัลฟาที่มีแต่จะขยายตัวอยู่ตลอดเวลา...ฉันรู้อยู่แล้วว่านายมันไอ้ที่มบริสุทธ์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่สิ่งที่ฉันอยากจะบอกตอนนี้ไม่ใช่เรื่องนี้”

ไฮน์ริชยอมรับคำเรียกว่าไอ้ที่มไปโดยปริยาย แต่เมื่อได้ยินประโยคสุดท้ายก็หูผึ่งขึ้นอย่างหวาดระแวง “คุณคิดจะ...”

“ฉันตรวจสอบสลักวิญญาณเสมือนของกริฟฟิน แล้วพบว่าค่าพลังวิญญาณของนายเพิ่มขึ้นจากขีดจำกัดที่สองร้อยหกสิบสี่เปอร์เซ็นต์เป็นสามร้อยเจ็ดเปอร์เซ็นต์ เกือบจะถึงค่าตามปกติของฉันแล้ว

“การเพิ่มขึ้นสี่สิบสามเปอร์เซ็นต์ในระยะเวลาสั้น ๆ มันไม่สมเหตุสมผลเลย ฉันแค่อยากรู้ว่านายทำได้ยังไง” ซีเลียหยุดครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดเน้นทีละคำ “หรือจะบอกว่า...นายทำแบบนี้ผ่านทางฉันได้ยังไง”

บทที่ 77

ในห้องครัวมีแต่ความเวียบสวัด ไสน์ริชกับซีเลียสบตากันโดยที่ไม่มีใคร
ปริปากเลย

กริฟฟินเดย์ยมองคนนั้นที่เดย์ยมองคนนี่ที่ แล้วขดตัวไปอีกด้าน
เงิบ ๆ อย่างรู้ความ

ครูหนึ่งไสน์ริชก็สุดหายใจเข้า แล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบอย่าง
คาดไม่ถึง “ในเมื่อคุณรู้แล้วยังจะถามอีกทำไมละ จะว่าไปผมก็เพิ่งรู้เรื่องนี้
หลังกลับจากดาวชู่ทรงถึงจักรวรรดิเหมือนกัน ปี่อันบอกว่าคุณอาจเป็นเพราะ
ฟีโรโมนของคุณส่งผลต่อคุณภาพน้ำไซสันหลังของผมก็ได้...”

ถึงแม้ซีเลียจะเตรียมใจมาแต่แรกแล้ว แต่หัวใจกลับยังคงบีบตัว
เมื่อได้รับข้อพิสูจน์อยู่ดี สมองเขามีแต่ความว่างเปล่า ความคิดนำหวาดกลัว
นับไม่ถ้วนผุดขึ้นกลางจิตใต้สำนึกในพริบตา ไสน์ริชพูดบางอย่างที่เขาได้ยิน
ไม่ชัดอีกครั้ง ทว่าในสมองเขาเหลือเพียงการคาดเดาที่น่าหวาดผวามุดออกมา
จากส่วนลึกในความทรงจำอย่างซ้ำ ๆ

“แต่พวกเราผูกพันกันแล้ว เพราะฉะนั้นคุณจะบอกว่าไม่ทำก็ไม่ทำ
ไม่ได้...เป็นอะไรหรือเปล่า” ในที่สุดไสน์ริชก็พบว่าสีหน้าซีเลียดูผิดปกติ

“...ไม่มีอะไร” ซีเลียโบกไม้โบกมือด้วยจิตใจที่เลื่อนลอย แล้วลุกขึ้น
กำลังจะหยิบถ้วยชาเดินไปข้างนอก แต่ไม่รู้ทำไมเขากลับเอื้อมมือคว้า
พลาด นิ้วมือที่สั่นเทาเล็กน้อยเฉียดผ่านข้างถ้วยไป

มันเป็นเพียงรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่สลักสำคัญอะไร แต่
ขณะที่เขากำลังจะหันกลับไปคว้าถ้วยชานั้นอีกครั้ง กลับถูกไสน์ริชจับมือ

เอาไว้แน่นอน...

“เป็นอะไร”

“เปล่า”

“คุณคิดอะไรอยู่”

“เปล่าไง!”

ดวงตาของไฮน์ริชที่หึ่งลุ่มลึกและเป็นสีฟ้าน้ำแข็งจับจ้องท่าทีของซีเลียไม่วางตา ราวกับจะไม่ปล่อยแม้แต่ความเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่สุดบนใบหน้าไป แล้วจู่ ๆ เขาก็เอ่ยปากถามออกมาเบา ๆ “โยเนส...?”

ซีเลียเปลี่ยนสีหน้าฉับพลัน “ล้อเล่นหรือไง!” พุดแล้วเขาก็สะบัดมือเบือนหน้าหนี สวาทำเดินจากไป

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ใบหน้าของจอมพลก็เหมือนกับที่ราบไซบีเรียที่ถูกละแะแข็ง และไม่มีที่ท่าว่าจะผ่อนคลายลงเลย

ค่าสูงสุดของพลังวิญญาณไฮน์ริชแค่พอจะเทียบเท่ากับค่าปกติของซีเลีย ในกรณีทั่วไปย่อมไม่อาจกอบกุมอำนาจในการควบคุมกริฟฟินได้ เขาจึงถูกล็อกตัวไว้อย่างไร้ความปรานีอีกครั้ง แต่ฟังจากคำบอกเล่าของกริฟฟินแล้ว ซีเลียคงเห็นแก่ที่เคยหลับนอนกันมาถึงสองครั้ง เขาจึงผ่อนปรนขึ้นมาก เพียงล็อกขาข้างหนึ่งของไฮน์ริชกับใต้เก้าอี้ตัวใหญ่หน้าแท่นสั่งการ และบังคับให้เขาต้องนั่งมองแผนที่ดวงดาวบนหน้าจอใหญ่ทั้งวันเท่านั้น

การดูแผนที่ดวงดาวคงเป็นหนึ่งในเรื่องที่น่าเบื่อที่สุดในการเดินทางแล้ว...ดวงดาวหลายแสนล้านดวงที่กระจกระบายอยู่ในส่วนลึกของอวกาศแปลงรัศมีที่ต่างกันออกไปตามเส้นทางการเดินทางที่เปลี่ยนผัน คล้ายกับหิ่งห้อยที่เรืองระบมท่ามกลางท้องฟ้าราตรี ทั้งยังคล้ายกับกลุ่มแสงที่ลอยละล่องไปตามเส้นขอบฟ้า เปี่ยมด้วยสีลันสวยสดดงามราวกับเทพนิยาย...ทิวทัศน์แบบนี้คงทำให้คนทั่วไปที่ไม่เคยเดินทางท่องอวกาศเห็นแล้วต้องเคลิบเคลิ้มหลงใหลติดใจจนไม่อยากจะจากแน แต่สำหรับไฮน์ริชผู้มีชีวิตมาสองร้อยปีโดยใช้เวลาหนึ่งร้อยแปดสิบปีไปกับการสู้รบแล้ว โดยพื้นฐานแล้วแผนที่ดวงดาวก็เหมือนกับแบบจำลองกลยุทธ์ หากดูแผนที่ดวงดาวติดต่อกันสัก

เจ็ดแปดวันคงเวียนหัวจนอยากจะขย้อนเอาอาหารมื่อค่ำวันก่อนออกมาจริง ๆ แน่

ในวันทีลึบ เขาจึงจับมือซีเลียเอาไว้พร้อมซ่อนตาอ้อนวอน “ที่รักจำคุณลงโทษผมด้วยการใช้แรงงานดีกว่า จะกวาดพื้น ปูเตียง ซักเสื้อผ้า หรืออะไรก็ได้ แต่อย่าให้ผมต้องดูของไร้สาระแบบนี้อีกเลยนะ...”

เมื่อซีเลียนึกถึงพลังกำลังที่วิปริตของอัลฟา โทสะก็จับจิตความโมโหก็จับใจ ทำให้ตกลงด้วยความยินดี ในวันเดียวกันหลังจากที่ไฮน์ริชปิดกวาดพื้นแดดฟ้ายานรบทั้งหมดเสร็จสิ้นอย่างกระหืดกระหอบแล้ว ตกตึกจึงไม่มีเรี่ยวแรงจะทำอะไรแปลก ๆ อีก เขาล้มตัวลงบนเก้าอี้พลาสม่าหอบแฮกราวกับวัวดู แต่เมื่อมองพื้นที่วาววับราวกับกระจกใต้อ่างเท้าแล้วก็โกรธจัดขึ้นมา “กล้าให้จักรพรรดิดูพื้นเขียว! ฉันทจะไม่ใช้ยานรบลำนี้อีกแล้ว! คราวหน้าจะให้แอรอนเก็บเข้ากรุไปซะ!”

ซีเลียถามเสียงเย็น “อยากดูแผนที่ดวงดาวหรือไง”

ไฮน์ริช “...ดูพื้นดีกว่า”

แต่ใครจะรู้ว่าซีเลียกลับเปลี่ยนกลยุทธ์ในวันต่อมาโดยการให้ซักผ้าแทนการถูพื้น ภายในคลังเก็บของโซนที่พักอาศัยในยานรบมีเครื่องแบบทหารสำรองไว้อยู่มากมาย ไฮน์ริชจึงต้องหอบแฮกกัมหนักกัมตาซึกไปทั้งวัน แล้วตากเสื้อเชิ้ตที่น้ำหยดตัง ๆ กว่าร้อยตัวเรียงรายอยู่บนโถงทางเดิน มองไกล ๆ แล้วเหมือนกับธงเชญิวัญญาณสีดำไม่มีผิด

ซีเลียยืนชื่นชมจากอंतरะการตานี้อยู่บนบันไดด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกแต่ในใจกลับลอบสุขสันต์ ขณะที่กำลังจะส่งเสียงหยอกล้อสักคำสองคำทันใดนั้นไฮน์ริชก็เงยหน้าขึ้นจากอ่างซักผ้าแล้วพูดขึ้นว่า “ที่รักจำ! คุณอยากให้อาากงเ่งในมาซักด้วยไหม! เดี่ยวผมช่วยคุณซักเองนะ!”

เสียงคำรามนี้เรียกได้ว่าคึกคักทีเดียว ทำเอาจอมพลหันหลังเดินหนีไปพร้อมสีหน้าที่หม่นลงกว่าครึ่งทันที

ความจริงพิสูจน์แล้วว่าการใช้แรงงานฝึกฝนผู้คนได้จริง ผ่านไปไม่กี่วันจักรพรรดิก็ถูกฝึกฝนให้กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านงานบ้านตัวน้อยไปเสียแล้ว ซีเลียถึงขั้นสอนเขาว่าจะซ่อมเสื้อผ้าอย่างไร โดยการเอาตัวทำละลาย

สารเคมีมาหลอมแท่งโลหะให้เป็นเข็มก่อน ค่อยเลาะด้ายออกมาจากเนื้อผ้า แล้วฉีกหนังสือ ผ้า หรือวัสดุอื่น ๆ มาปะ เย็บลงไปบนรูโหว่หลากหลายรูปแบบอย่างมีทักษะ...โดยรูโหว่ส่วนมากก็เกิดจากการถูกซีเลียออกแรงฉีกตัวเองนั่นแหละ

ไฮน์ริชยอมรับชะตาที่ต้องถูกอบรมด้วยงานบ้านกว่าหลายวันแล้ว จึงมองอย่างเหม่อลอยไปยังซีเลียที่ใช้หนังสือปะชุนบนเสื้อกันลมเก่าเก็บอย่างรวดเร็ว ครูหนึ่งจึงถามขึ้นว่า “สหพันธ์ยากจนขนาดนั้นเซียวหรือ”

ซีเลียได้ยื่นเข้าก็อึ้งไป และนึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ นานาบนดาวจินสุ่ย ในหลายวันมานี้ขึ้นทันที จึงพูดอย่างสัตย์จริง “ก็ไม่ค่อยดีเท่าไร”

“...สภานั้นคงไม่ถึงขั้นฝึกทหารให้เย็บเสื้อเองหรอกนะ! ใครสอนคุณเรื่องพวกนี้ล่ะ”

ซีเลียตั้งสมาธิรำลึกความทรงจำอยู่ครู่หนึ่งราวกับนึกอะไรขึ้นได้ แล้วส่ายหน้าถอนหายใจออกมา

ท่าทางเขาดูไม่แน่ใจอย่างเห็นได้ชัด ไฮน์ริชก็ล้งเล็อยู่สักพักจึงกระแอมไปหนึ่งทีเป็นการหยั่งเชิง “เป็นอาจารย์ของคุณหรือเปล่า ก่อนหน้านั้นผมเคยได้ยินเรื่องวอลตัน นักบุญแห่งทะเลทรายมาบ้าง ได้ยินว่าคุณเคยฝึกตนกับผู้ยิ่งใหญ่ท่านนั้นกลางทะเลทรายบนดาราจักรไกลโพ้นอยู่หลายปีด้วย...”

ไฮน์ริชหยุดครู่หนึ่ง แล้วลอบเหลือบมองสีหน้าเขา “ลำบากมากเลยใช่ไหมล่ะ...”

ความจริงแล้ว ในประวัติทางการของซีเลียไม่มีส่วนที่เกี่ยวข้อกับวอลตัน นักเดินทางทะเลทรายคนนั้นเลย จนกระทั่งหลังจากเขากลายเป็นจอมพลแห่งสหพันธ์แล้ว จึงค่อย ๆ มีประวัติที่ผู้คนไม่อาจล่วงรู้ช่วงนี้ถูกเปิดเผยอย่างไม่เป็นทางการ

ตอนยังมีชีวิต วอลตันเป็นเพียงนักเดินทางทะเลทรายไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ไม่มีองค์กรหรือสมาคมที่มีอำนาจใด ๆ ยกย่องเขาเป็นนักบุญ แต่ผู้คนไม่อาจยอมรับให้อาจารย์ของจอมพลแห่งสหพันธ์เป็นแค่คนแก่ทั่ว ๆ ไปได้ หลังจากตัวตนของเขาถูกเปิดเผย สมาคมทะเลทรายหลายแห่ง

ในดาราจักรไกลโพ้นล้วนแถลงการณ์ยกย่องวอลตันให้เป็นนักบุญ และแสดงออกว่ายินดีที่จะสร้างสุสานทิ้งดามและยิ่งใหญ่แก่เขา ด้านซีเลียไม่ได้แสดงความเห็นใดต่อการยกย่องเขาเป็นนักบุญ แต่ยื่นกรานปฏิเสศการสร้างอนุสรณ์สถาน...

“อาจารย์ของผมเป็นแค่คนธรรมดา ก็เหมือนกับนักเดินทางมากมายที่พักผ่อนอย่างสงบอยู่ในส่วนลึกของทะเลทรายรุ่นต่อรุ่น ไม่จำเป็นต้องรำลึกอะไรให้มากมายหรอกครับ ผมขอขอบคุณในความหวังดีของท่านในนามของเขาด้วย”

แน่นอนว่าคำพูดนี้เป็นเพียงการแสดงความรักอ่อนน้อมแค่เบื้องหน้า แต่ความหมายที่แท้จริงคือ ‘ตอนยังอยู่ไม่เห็นเคยทำอะไรให้ ตอนตายไปก็อย่ามาเสแสร้งแก้งงทำเลย คิดว่าฉันจะซึ่งใจพวกแกจริง ๆ หรือไง!’ ต่างหาก

ไม่ว่าสมาคมทะเลทรายเข้าใจหรือไม่ สรุปลแล้วการสร้างอนุสรณ์สถานก็จบลงไปแบบนั้น แต่คำคิด ‘นักบุญแห่งทะเลทราย’ ของวอลตันกลับแพร่ออกไปนับแต่นั้น และกลายเป็นความจริงที่ทุกคนรู้กันทั่ว

ตามหลักแล้ว ด้วยความสัมพันธ์อันอริระหว่างจักรวรรดิกับสหพันธ์ตลอดจนสถานะจักรพรรดิของไฮน์ริช คำเรียกฐานะที่ว่า ‘นักบุญ’ เช่นนี้นับเป็นการไม่ให้เกียรติอย่างยิ่ง แต่คำพูดของเขากลับออกมาจากใจจริง ไม่ได้ฝืนทำແຕ່น้อย ซีเลียจึงอดเหลือบมองเขาไม่ได้ “นายเคยได้ยินด้วย?”

“คอนสแตนเคยบอกว่า...”

“เธอก็ไม่ได้รู้ดีหรอก”

ไฮน์ริชสัมผัสได้อย่างเฉียบแหลมว่าซีเลียเหมือนกับไม่ค่อยอยากพูดถึงเอ็ดนำเท่าไร อีกฝ่ายเพียงเงิบไปครู่หนึ่ง แล้วเปลี่ยนหน้าเสียงฉับพลัน “...ที่จริงฉันก็จำไม่ค่อยได้หรอก แต่หลายร้อยปีก่อน ดาราจักรไกลโพ้นมีสภาพป่าแยะ ดาวหลายดวงเป็นทะเลทรายไปหมด ต้องอาศัยการขุดเหมืองกับการล่าค้างคาวทรายมาแลกน้ำแลกเปลี่ยนกับคาราวานข้ามดวงดาว บางครั้งเด็ก ๆ ในท้องถิ่นป่วยแล้วไม่มียารักษา เลยได้แต่มาขอร้องให้นักเดินทางไปเสาะหาหญ้าคินซีฟในส่วนลึกของทะเลทราย แต่โอกาสรักษาได้ก็มีไม่ถึงสามสี่ส่วนอยู่ดี”

“หญ้าคีนซีฟ?”

“มันเป็นสมุนไพรมันแหละ แต่อะไรที่ใช้รักษาได้ คนท้องที่ก็เรียกว่าหญ้าคีนซีฟทั้งนั้น”

ไฮนริชได้ยินเรื่องการกินหญ้ารักษาอาการป่วยเป็นครั้งแรก จึงอดประหลาดใจหน่อยๆ ไม่ได้ “ทำไมไม่เห็นเคยได้ยินเรื่องแบบนี้ที่จักรวรรดิเลย”

“จักรวรรดิคงมีเหมือนกันแน่ๆ แต่ไม่มีใครรู้เท่านั้นเอง” ซีเลียคลิ้มเล็กน้อยพลางเอ่ย “เดิมทีสมุนไพรวินยาเป็นความรู้เก่าแก่อยู่แล้ว แต่มีนักเดินทางบอกกันปากต่อปากในสถานที่ไม่กี่แห่งในดาราจักรไกลโพ้น ส่วนเป็นความจริงแค่ไหนกลับพิสูจน์ยาก...ที่จริงแล้วต่อให้เรียนรู้ไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก เทคโนโลยีแคปซูลรักษาในปัจจุบันก้าวหน้ามาก ไม่เห็นต้องไปดื่มน้ำขมๆ แบบนั้นเลยนี่”

ระหว่างที่พูด เขาก็เอะเลื้อกัณลมตัวนั้นไปพาดไว้บนที่วางแขน แล้วลุกขึ้นไปรินชามินต์ ไฮนริชจ้องเขม็งไปที่เงาหลังสูงโปร่งและเปรียวบางของเขา ผ่านไปเนิ่นนานจึงถามเสียงเบา “เขาตายได้ยังไง”

ซีเลียชะงักไปนิดหนึ่ง

“ในเมื่อเขาสอนคุณได้ พละกำลังคงยอดเยี่ยมมากแน่ๆ แล้วทำไมอยู่ดี ๆ ถึง...”

ซีเลียถือถ้วยชาหันหลังให้อีกฝ่าย ไม่พูดอะไรสักพัก และขณะที่ไฮนริชยังคงเงยบต้อไปเพราะเขาเป็นแบบนี้ กลับเห็นเขาหันมาพูดเสียงเรียบ “โยเนสพานักรบดาวอณาการไป...ฆ่าเขา”

ไฮนริชกลืนน้ำลาย ทำให้ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงเล็กน้อย

เขานึกถึงชิ้นส่วนในความทรงจำของซีเลีย...ลมทะเลทรายพัดหวัดหวิวเลือดฟุ้งกระจัด หัวคนที่ตกลงมากับหอกสีทองหม่น ตลอดจนการต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายที่สิ้นหวังและดุเดือด ภาพเประอะเบือนไปด้วยดาวเลือดซึ่งอาจเป็นหนึ่งในประสบการณ์ที่ขมขื่นที่สุดในชีวิตของซีเลีย มันถูกไฮนริชเปิดเผยจนหมดเปลือกอย่างลับๆ ในขณะที่ความทรงจำของเขายังฟื้นกลับมาไม่สมบูรณ์

“เพราะงั้นคุณเลยเกลียดโยเนสมาตลอด ใช่ไหม” ไฮนริชถามเสียงแผ่ว

“ฉันเกลียดตัวเองด้วย” ซีเลียเอ่ยอย่างสุขุม แล้วหลับตาลง

บทสนทนาในช่วงนี้ไม่ถูกเอ่ยถึงขึ้นมาอีกนับแต่นั้น และหายไปอย่างไร้ร่องรอยคล้ายกับไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

แต่ไฮน์ริชรู้ว่าซีเลียคงลืมไม่ลง เหมือนกับที่เขาจดจำทุกรายละเอียดของการเดินทางในเที่ยวนี้ได้ไปตลอดกาล เพราะมันเป็นครั้งแรกที่เขาได้ใช้เวลาร่วมกับเกวิน ซีเลีย จอมพลแห่งสหพันธ์ตั้งแต่เข้าจรวดจำเป็นเวลายี่สิบกว่าวันด้วยสถานะเท่าเทียมกันภายใต้สถานการณ์ที่ไม่เป็นอริ

พวกเขายังคงเป็นศัตรูกันอยู่ แต่ยังเป็นเหมือนกับเพื่อนเก่า เป็นสหายหรือถึงขั้นเป็นคู่รักอย่างลับ ๆ ที่ไม่มีใครรู้อีกด้วย

ในวันที่ยี่สิบสี่ของการเดินทางข้ามอวกาศ ยานรบกีวาร์ปเป็นครั้งสุดท้ายและเตรียมตัวไปยังสถานีแรกของดาราจักรนอกระบบ...ดาวมิติมืด

ถึงแม้เทคโนโลยีทางอวกาศจะสูงงอมมาก ๆ แล้ว แต่การวาร์ปขนาดใหญ่ข้ามทางช้างเผือกก็ยังคงมีความเสี่ยงในระดับหนึ่ง อีกทั้งยังสร้างภาระอันใหญ่หลวงต่อร่างกายอีกด้วย ซีเลียกับไฮน์ริชนั่งอยู่ตรงหน้าแท่นสั่งการบนร่างของทั้งคู่มีโล่โปร่งใสชุบแข็งกางไว้ ด้านในยังมีเข็มขัดนิรภัยรัดไว้อย่างแน่นหนา เห็นเพียงตัวอักษรสีแดงสดบนหน้าจอที่บ่งบอกว่า [เหลือเวลาก่อนวาร์ปอย่างเป็นทางการในอีก 10...9...8...7...]

“ซีเลีย!” ทันใดนั้นไฮน์ริชก็เริ่มดิ้นรนสุดแรงเกิด ทำให้เสียงที่ลอดผ่านเครื่องมือสื่อสารฟังดูตื่นตระหนกอย่างมาก “มีเรื่องหนึ่งที่ผมต้องบอกคุณให้ได้! ถ้าผมตายไป คุณจงรู้ว่าผมรักคุณมาตลอด! ผมไม่ได้ทำอย่างนั้นอย่างนี้กับคุณเพื่อพลังวิญญาณเลย...”

[6...5...]

“หลายปีก่อนตอนที่ใครเขาคิดว่าคุณเป็นอัลฟา ผมก็รักคุณแล้ว! ฟังไว้นะ! ผมกลัวว่าผมจะไม่มีโอกาสได้พูดอีก...”

[4...3...]

“ยี่สิบกว่าวันนี้ผมมีความสุขและพอใจมาก ๆ! เพราะงั้นถ้าเกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรขึ้น พวกเราก็ถือว่าพลีชีพเพื่อรักแล้วกัน! พวกเราพลีชีพ

เพื่อรัก...”

[2...1...]

“แต่ผมจะไม่เสียใจทีหลัง เพราะผมได้อยู่กับคุณ...”

“หุบปากซะ!” ในที่สุดซีเลียก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป “เมื่อก่อนตอนออกombokงทัพกีวาร์ปกันวันละตั้งเจ็ดแปดเที่ยว นายอยากเอาคำสั่งเสียมาเขียนหนังสือสักเล่มไหมล่ะ!”

เสียงหึ่ง ๆ ของมิติที่เชื่อมโยงกันดังขึ้น ยานรบก็ออกจากเส้นทางที่คดงอไปถึงรูหนอน แล้วถูกห้อมล้อมด้วยความบิดเบี้ยวไร้ที่สิ้นสุด

แม่เหล็กไฟฟ้าที่ยุ่งเหยิงและกาลเวลาที่ถอยกลับในขณะนั้น ทำให้เงาร่างของทั้งสองถูกยืดขยายอย่างไร้จุดจบ หลังจากผ่านไปไม่กี่วินาทีที่ยาวนานเหมือนทั้งศตวรรษ ยานรบก็ไพล่ออกมาจากประตูวาร์ปอีกฝั่งกลางจักรวาลอันกว้างใหญ่เสียดื้อ ๆ ทุกอย่างที่ยึดเบี้ยวภายในยานพลันดีดผิงกลับคืนสู่สภาพเดิม!

ข้อความยุ่งเหยิงวาบผ่านหน้าจอที่ราวกับผืนหิมะ ตัวอักษรสีแดงสดตัวโตกะพริบขึ้นอีกครั้งพร้อมเสียงกลไกของระบบพูดว่า “วาร์ปเสร็จสิ้น เข้าใกล้ชั้นบรรยากาศดาวมิติมืดแล้ว!

“จะถึงเป้าหมายในอีกยี่สิบนาที โปรดเตรียมการลงจอด!”

แรงดึงดูดคืนกลับมาทันที ทำให้ทั้งสองตกกลับไปบนเก้าอี้พร้อมกัน ไยร์ริชหวดเอาที่ถูกกระแทกจนจำเข้าพลางถามเสียงดัง “ไม่เป็นไรนะ ซีเลีย”

“...” ภายในโล่ป้องกันอีกอันที่อยู่ไม่ไกลนัก สีหน้าซีเลียดูแปลกไปเล็กน้อย “...ไม่เป็นไร”

เขาเอามือข้างหนึ่งวางบนขอบที่นั่ง เล็บจิกลึกลงไปใผ้ามือ ใช้ความเจ็บปวดอย่างรุนแรงเพื่อพยายามระงับไฟปรารถนาที่พลุ่งพล่านอยู่ตรงส่วนลึกในร่างกายของเขา

ความรู้สึกนั้นมาอย่างกะทันหันเกินไป มันปะทุขึ้นฉับพลันในขณะที่กำลังวาร์ป อากาศตื้อซ้าและเมื่อยล้าลามจากศูนย์รวมระบบประสาทไปยังทั่วร่างกายหนาแน่น กระทั่งจะห้ามไว้ก็ไม่ทันแล้ว...การไร้แรงโน้มถ่วงเป็นเวลาไม่กี่วินาทีสั้น ๆ หลังการวาร์ปยิ่งเพิ่มความว่างโหวงที่น่ากลัวนี้ให้

รุนแรงยิ่งขึ้น เขาถึงขั้นสัมผัสได้ว่าช่องทางที่ซ่อนเร้นบางส่วนในร่างกำลังบีบตัว และส่วนที่ปิดสนิทมาตลอดในเวลาปกติก็ค่อย ๆ คลายตัวระหว่างที่กำลังวิ่งเวียน

เขาค้นเคยกับความรู้สึกแบบนี้ และมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้...

มันคือช่วงฮีต

มันคือช่วงฮีตตามธรรมชาติที่ไม่ได้ถูกกระตุ้นด้วยยา ไพร์กในช่วงแรกจะดำเนินไปหนึ่งถึงสองวัน และระหว่างนี้จะส่งกลิ่นหอมที่เข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ ออกมาเหมือนกับผลไม้ที่ค่อย ๆ สุกงอม หากไม่ฉีดสารยับยั้งภายในสองวันนี้ ช่องทางจะฉ่ำขึ้นและเปิดออกอย่างรวดเร็ว และเข้าสู่ช่วงฮีตอย่างเป็นทางการ โอกาสตั้งครรภ์หลังจากผูกพันจะสูงเกือบหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

สีหน้าของซีเลียดูรวดราวอยู่หน่อย ๆ

เพิ่งผ่านไปไม่นานหลังจากเขาถูกผูกพันระเมื่อครั้งที่แล้ว ในสภาวะปกติควรจะมีช่วงฮีตในอีกครึ่งปี นึกไม่ถึงเลยว่าจะเกิดขึ้นในตอนนี้เสียได้...แต่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อแบบนี้ เขาจะไปหาสารยับยั้งได้จากไหนเล่า!

บทที่ 78

ยานบลงจอดบนที่ราบสีเทาเข้ม ของดาวมิตีมีดอย่างช้า ๆ ผู้นทรายพุ่งกระจายอยู่เหนือทุ่งโล่งที่กว้างใหญ่ไพศาล

ผ่านไปสักพัก ประตูยานก็ค่อย ๆ เปิดออก ซีเลียกับไฮน์ริชสวมชุดกันลมไว้ทั้งคู่ เมื่อติดตั้งอุปกรณ์ต้านแรงโน้มถ่วงไว้ที่ข้างเอวเรียบร้อยก็เดินเคียงกันลงจากสะพานยาน

ชั้นบรรยากาศของดาวมิตีมีดนั้นหนาแน่นมาก ไม่มีแสงส่องถึงตลอดปี พื้นดินชื้นแฉะ และอากาศหนาวเหน็บอย่างยิ่ง ซีเลียถูกลมหนาวที่เย็นเสียดกระดูกพัดใส่ ไฟต้นหาที่กระหายอยากอยู่ในส่วนลึกของร่างกาย จึงทุเลาลงไปหน่อย ๆ แต่ก็ทำเอาตัวสั่นเล็กน้อยอย่างห้ามไม่อยู่

ถึงแม้เสื้อกันลมหนักค้ำคาวทรายจะหนาและหนัก แต่ไฮน์ริชกลับยังคงล้มผัสได้อย่างเฉียบคมและถามเสียงเบา “คุณเป็นไงบ้าง”

“...ไม่เป็นไร”

“ใส่เสื้อเพิ่มไหม”

ซีเลียล้งเลอยู่สักพัก แต่ยังคงโบกไม้โบกมือ แล้วเดินนำลงจากสะพานยานไปยังพื้นที่ทรายเป็นที่ชื้นแฉะ

ก่อนหน้านี ไฮน์ริชเคยมายังดาวมิตีมีดเพียงครั้งเดียว และนั่นเป็นตอนที่เขาออกศึกพร้อมกับซีเลียเมื่อหลายปีก่อน แต่ตลอดหลายปีมานี้ เขาหิบบเอาภาพในช่วงนั้นที่แอบบันทึกไว้ในเครื่องฉายภาพออกมาเล่นซ้ำกว่าหลายร้อยครั้ง ทำให้รายละเอียดทั้งหมดในเวลาสิบกว่านาที่สั้น ๆ สลักลึกอยู่ในกระดูก เพราะอย่างนี้เขาจึงพบได้ทันทีว่าสถานการณ์รอบด้านไม่

สอดคล้องกับในความทรงจำ เหมือนกับมีบางอย่างผิดปกติ

...ไม่มีลมแม่เหล็กไฟฟ้า

ชาวดาวมิติมืดเป็นสิ่งมีชีวิตในรูปแบบของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ใอน้ำ และลมแม่เหล็กไฟฟ้าจึงเป็นสัญลักษณ์การมีอยู่ของพวกมันที่เต็มเต็มผืนดิน ทุกตารางนิ้วบนดาวทั้งดวง ทว่าสภาพแวดล้อมในตอนนี้มีเพียงลมหนาว กับฝุ่นทรายที่พัดหิวหวัดเท่านั้น กลับไม่เห็นชาวดาวมิติมืดที่รวมกันเป็น กลุ่มก้อนอย่างในความทรงจำแม้แต่ตัวเดียว

ซีเลียที่เดินนำหน้าเขาไม่รู้ทำไมจู่ ๆ ก็หันหน้ากลับมาถามเหมือนมี ลางสังหรณ์ “เป็นอะไร”

“...คุณรู้ไหมว่าผมคิดอะไรอยู่” ไฮน์ริชผงะไป

ซีเลียจับต้นชนปลายไม่ถูก “นายคิดอะไรอยู่”

ไฮน์ริช “...”

ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาถกเถียงกัน ไฮน์ริชจึงขมความสงสัยลงไปชั่วคราว และพูดถึงสิ่งผิดปกติรอบด้านกับข้อสงสัยของตนไปคร่าว ๆ โดยละส่วนที่ เขาแอบถ่ายภาพเมื่อหลายร้อยปีก่อนเอาไว้ เพียงบอกไปว่าก่อนหน้านี้ตน เคยผ่านดาวมิติมืดตอนมาสังเกตุการณ์ แล้วรู้สึกว่สถานการณ์ไม่ตรงกับ ตอนนี้อยู่หน่อย ๆ

ซีเลียกลับไม่ได้สนใจเลย เพียงพยักหน้า “ผิดปกติจริง ๆ แต่...”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง เขาก็หยุดพูด ดวงตามองตรงไปยังทิศทางหนึ่ง ด้านหลังไฮน์ริช

“...เกิดอะไรขึ้น” ไฮน์ริชหันหน้าไป ทว่ากลับไม่มีอะไรอยู่ในหมอกควัน หนาแน่นด้านหลังเลย เขาหันกลับมาอีกทีก็เห็นสีหน้าซีเลียดูแข็งที่ผิดปกติ จึงยื่นมือไปจูงมืออีกฝ่ายเบา ๆ “มาเดินข้าง ๆ ผมสิ”

ไฮน์ริชพิชิตอาณาจักรมาตั้งแต่ภูเขาศากศพถึงทะเลโลหิต สิ่งที่เขา ค้นเคยที่สุดในชีวิตคือสนามรบไม่ใช่พระราชวัง ทันทึที่เห็นสีหน้าของซีเลีย เขาก็รู้ว่าบางอย่างผิดปกติอยู่ข้างหลัง แต่ก็ยังคงสงบนิ่งและเพียงเดินไป พร้อมอีกฝ่าย โดยมีซีเลียคอยตรวจดูพื้นใต้เท้าตลอดทาง ราวกับจงใจเลือก เดินบนพื้นแห้ง ๆ

ไม่นานพวกเขา ก็เดินออกมาจากผืนทรายชื้นแฉะ เมื่อพื้นใต้เท้าค่อย ๆ กลายเป็นทางลูกรังแข็ง ๆ ซีเลียก็คลายมือออกเล็กน้อย แต่ไฮน์ริชกลับกำมือไว้แน่น “เมื่อก็เกิดอะไรขึ้น”

“...” ซีเลียสบัดแต่ไม่หลุด จึงส่ายหน้าพลาบเอ่ยว่า “ไม่มีอะไรออก เนินทรายบางจุดเหมือนกับขยับหน่อย ๆ ฉันอาจจะตาฝาดไปเองก็ได้”

...น้ำเสียงในคำพูดนี้นุ่มนวลเอามาก ๆ แต่กลิ่นเนื้อแก้มที่กระตุกเกร็งเล็กน้อยนั้นกลับแสดงให้เห็นถึงบางสิ่งผิดปกติ

เขาคือคนที่เคยใช้ชีวิตอยู่ในทะเลทรายมาก่อน จึงคุ้นเคยกับอันตรายต่าง ๆ ที่ผันแปรจนไม่อาจคาดเดาได้ในที่รกร้างแบบนี้เป็นอย่างดี และมีความเป็นไปได้เพียงสองอย่างที่เนินทรายจะเคลื่อนที่ได้ หนึ่งคือมีทรายดูดอยู่ข้างหลังที่ถึงแม้จะอันตรายแต่ไม่เป็นภัยคุกคามใด ๆ ต่อคนแข็งแกร่งอย่างไฮน์ริช สองคือมีบางสิ่งกำลังเคลื่อนไหวอยู่ใต้เนินทราย และนี่คือสิ่งที่อันตรายถึงชีวิตอย่างแท้จริง

คุณจะไม่มีความรู้เลยว่ามีอะไรซ่อนอยู่ใต้ฝ่าเท้าคุณ มันอาจเป็นแมงกมอาจเป็นโคลนเลน หรืออาจเป็นสิ่งมีชีวิตใต้ดินขนาดมหึมาก็เป็นได้ ในดินแดนของจักรวรรดิไม่มีดาวเคราะห์ที่เป็นทะเลทรายล้วน ๆ ไฮน์ริชจึงไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมันมากนัก หลังจากลึงเลอยู่ครู่หนึ่งจึงถามว่า “ใช่คางคาวทรายหรือเปล่า”

ใครจะรู้ว่าซีเลียกลับส่ายหน้าอย่างแน่วแน่ “เป็นไปได้ คางคาวทรายจะโผล่ขึ้นบนพื้นผิวถ้าทรายร้อนเกินสี่สิบองศาเซลเซียส แถมคางคาวทรายถึงจะตัวใหญ่ แต่เคลื่อนไหวใต้ดินไม่ค่อยได้ คงทำให้เนินทรายขยับขนาดนั้นไม่ได้หรอก”

เมื่อพูดประโยคนี้ออกมา ไฮน์ริชก็หน้าถอดสีไปหน่อย ๆ

คางคาวทรายสามารถเคลื่อนที่อยู่ใต้ทะเลทรายได้ มันมีปีกกว้างกว่าห้าสิบเมตรและหนักถึงหลายสิบลตัน จึงเป็นที่ยอมรับว่าเป็นนักล่าอันดับหนึ่งในทะเลทราย แต่หากแม้แต่คางคาวทรายยังทำให้เนินทราย ‘ขยับขนาดนั้น’ ไม่ได้ แล้วจะมีสิ่งแปลกประหลาดแบบไหนซ่อนอยู่ใต้ดินตอนเมื่อครู่อีก

บางทีอาจเป็นเพราะประสบการณ์ที่ฝังลึกเกินไปบนดาวชู่ทรง ทำให้

ไฮน์ริชนึกถึงภูมิติดตัวเบื้องต้นได้ในพริบตา และทันใดนั้นสีหน้าของเขาก็ดูแย่ทันที “หรือว่ามัน...”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง ทันใดนั้นเขาก็เหลือบเห็นบางอย่าง จึงผลักซีเลียออกไปในพริบตา!

สวบ!

ไฮน์ริชรู้สึกเพียงความหนาวเย็นที่แขน ราวกับว่ามีใบมีดคม ๆ กรีดกล้ามเนื้อ จากนั้นหิ้งคูก็ล้มลงกับพื้น เขาจับซีเลียไปไว้ด้านหลัง แต่ขณะที่ลุกขึ้นและกำลังจะได้กลับ ทันใดนั้นทุกอย่างก็มืดลงต่อหน้าต่อตา!

ในขณะนั้น เขายังไม่ทันได้ตั้งตัว เขาก็หมดแรงล้มลงเสียแล้ว ทำให้หัวเขาระแทกพื้นแข็ง ๆ อย่างแรงในทันที!

“ไฮน์ริช!” ซีเลียประคองเขาไว้ เมื่อจับแขนเขามาดูบาดแผล จึงเห็นว่าเลือดกันลมที่หนาและหนักนั้นฉีกขาดเป็นรูใหญ่ และมีรอยบาดเฉียดความยาวประมาณสามถึงสี่นิ้วบนกล้ามเนื้อต้นแขน รอยบาดนั้นไม่เรียบเนียน อีกทั้งเนื้อและเลือดที่ฉีกขาดก็เปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำอย่างรวดเร็ว!

มีพิษ!

รูمانةตาซีเลียหรือวูบ ตะเบ็งเสียงโพล่งออกไปว่า “กริฟฟิน!”

ต่างหูกริฟฟินเปล่งประกายแสงเจิดจ้า กลายร่างเป็นดาบทหารในพริบตาที่ได้ยินเสียงตะโกน ซีเลียคว้ามันไว้กลางอากาศ แล้วพลิกมือฟันออกไปในแนวขวาง!

จากนั้นก็ได้ยินเสียงฟู่จากใบดาบที่ฟันสิ่งมีชีวิตที่กำลังบินเข้ามาทางด้านหลังซีเลียออกเป็นสองท่อนลงทั้งอย่างนั้น!

เสียงฟ่อดังจนแก้วหูแทบแตก มีบางอย่างสองชิ้นหล่นตุ๊บลงมาพร้อมกับเลือดสีดำที่ฟุ้งกระจัด เมื่อซีเลียมองดูใกล้ ๆ สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที เขาเห็นแถบสีดำบาง ๆ ยาวเท่านิ้วมือบิดเร่ากลางแอ่งเลือดไม่หยุด และมันจะเป็นอะไรไปได้อีกนอกจากร่างงูสองท่อน!

“ระ...รีบหนี...” ไฮน์ริชจับจันเสียงผิดเพี้ยน “ที่นั่นผิดปกติ กลับ... กลับไปที่ยานรบ...”

ไม่ต้องให้เขาพูดซ้ำสอง กลิ่นคาวตลบอบอวลก็ลอยฟุ้งอยู่ในบรรยากาศ

ฉับพลัน ทันใดนั้นบนพื้นทรายไกล ๆ ก็เหมือนกับแหวกเป็นโพรง แถบสีดำจำนวนมากที่กำลังสายไหวหวั่นลือออกมาพร้อมกับน้ำพุ ส่งเสียงสวบสวบพุ่งตรงมาหาพวกเขาทั้งสอง!

มันเป็นอสรพิษดำ!

กริฟฟินพูดอย่างตื่นตระหนก “หนีเร็ว! พวกมันบินได้!”

กริฟฟินแต่งตั้งกลายเป็นยานบินในทันที แต่ในขณะนั้นเองพื้นทรายรอบข้างก็ม้วนตัวขึ้นโดยอัตโนมัติ ตีวงล้อมเข้ามาเป็นทรงกลมราวกับคลื่นยักษ์บนผิวทะเล และเสียงซ่าที่ตั้งสนั่นหวั่นไหวคือคลื่นอสรพิษดำมากมายมหาศาลจนนับไม่หวาดไม่ไหวนี่เอง!

“แม่ง...” ไสน์ริชสบถดำ ก่อนจะถูกซีเลียผลักเข้าไปในห้องคนขับของยานบินอย่างแรง ส่วนเขาเองก็มุดเข้าไปเช่นกัน ทันใดนั้น อสรพิษดำที่อยู่ใกล้ที่สุดก็โฉบลงมาใส่พวกเขาจากกลางอากาศ ในจังหวะที่มันพุ่งโจมตีใส่ตรงหน้าราวกับสายฟ้า ประตูกิริฟฟินก็ปิดลงดังปังอย่างรุนแรง! บีบให้อสรพิษดำตัวนั้นกลายเป็นก้อนเลือดทันที!

ซีเลียวาดกร้าว “กลับยานรบ!”

“เดี๋ยวก่อน! พวกเราโดนล้อมไว้แล้ว!”

ยานบินทะยานขึ้น แต่กระแสนอสรพิษจากทุกทิศทุกทางก็พุ่งสูงขึ้นตาม ปะทะเข้ากับยานบินราวกับคลื่นทะเลลูกแล้วลูกเล่า อารามร้อนใจทำให้กริฟฟินผลักปืนใหญ่แม่เหล็กไฟฟ้าออกจากด้านหน้ายานบินอย่างกะทันหัน ยิ่งระเบิดกระแสนอสรพิษออกเป็นโพรงกลางอากาศ อสรพิษตัวเล็กนับไม่ถ้วนจึงกลายเป็นเปลวเพลิงท่ามกลางเสียงซู่ฟอबाटหู แล้วกริฟฟินก็ทะยานออกไปท่ามกลางเลือดสีดำที่กระจายทั่วฟ้า!

หากมองลงไปจะเห็นว่าพื้นดินทุกแห่งที่ตาเห็นได้กลายเป็นทะเลอสรพิษดำไปหมดแล้ว พวกมันถึงโถมและรุกคืบไปบนพื้น คอยรวมตัวกันให้กลายเป็นปีกแผ่นอันทรงพลังและยิ่งใหญ่อยู่ตลอดเวลา ทำเอายานบินเกือบจะตกลงมาจากกลางอากาศอยู่หลายครั้ง

“มันเกิดบ้าอะไรขึ้นเนี่ย...” ไสน์ริชหายใจหอบพร้อมพองอยู่ในอ้อมแขนของซีเลีย เขารู้สึกถึงร่างกายที่เดี๋ยวร้อนเดี๋ยวหนาวเป็นพัก ๆ ยามร้อนก็ร้อน

เหมือนโยนตัวเองเข้าไปเผาในกองเพลิง ผ่านไปไม่นานก็คล้ายกับตกลงไปในถ้ำน้ำแข็ง ซีเลียกอดเขาไว้แน่นพร้อมโน้มตัวไปความหากล่องพยาบาลออกมาจากใต้แท่นสั่งการอย่างรวดเร็ว แล้วคว้าเชือกหนังมารัดต้นแขนไฮน์ริชไว้ให้แน่น ก่อนจะปรุงยาแก้พิษสารพัดนึกมาฉีดเข้าไป

“ภูมิติมิดีไม่มีพิษไม่ใช่เหรอ...” ไฮน์ริชถามอย่างไร้เรี่ยวแรง

ซีเลียทำหน้าที่สงบนิ่งเหมือนสายน้ำ “เปล่า พิษร้ายแรงต่างหาก”

เขาอยากใช้ท่อดูดเพื่อดูดพิษออกจากบริเวณบาดแผล แต่กว่าที่จะเต็มลมเสร็จก็ต้องใช้เวลาประมาณสามสิบวินาที ในเวลานี้ ทุกวินาทีล้วนดูยาวนานเป็นพิเศษ ซีเลียจ้องเขม็งไปยังแสงสีแดงที่กะพริบไม่หยุดบนผนังท่อดูด ทันใดนั้นก็กัดฟัน โนม์ตัวลงดูดแผลอันน่าสยดสยองของไฮน์ริชอย่างแรง!

ไฮน์ริชที่กำลังงุนงนแทบจะตกใจผุดลุกขึ้น “คุณทำอะไร!”

ซีเลียไม่สนใจเขา เงยหน้าขึ้นคายเลือดพิษสีม่วงคล้ำออกมาก่อนจะโน้มตัวลงดูดอีกครั้งสองครั้ง ด้วยความโกรธจัด ไฮน์ริชจึงคิดจะดิ้นรน แต่มือและเท้าของเขาในเวลานี้กลับอ่อนเปลี้ยจนไม่มีเรี่ยวแรงเหลืออยู่ เขาจึงทำได้เพียงมองดูซีเลียคายเลือดออกมาหลายคำติดต่อกัน จนกระทั่งในตอนท้ายเมื่อริมฝีปากเริ่มซีดลงเล็กน้อย จึงเอื้อมมือไปหยิบท่อดูดที่เพิ่งสูบลมเสร็จ

“คุณทำแบบนี้ทำไม คุณ...”

ซีเลียชูหนึ่งนิ้วขึ้นทำท่าทางให้เงียบ แล้วหยิบยาแก้พิษสารพัดนึกจากกล่องพยาบาลมากลืนลงไป จากนั้นค่อยใช้ท่อดูดดูดพิษที่เหลือออกจากบาดแผล ตอนนี้นยาแก้พิษเริ่มออกฤทธิ์แล้ว บาดแผลจึงเปลี่ยนจากสีดำเป็นสีแดงอย่างรวดเร็วโดยมีเลือดไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้แขนที่ซาอยู่ในตอนแรกกลับมามีความรู้สึกขึ้นมาบ้าง

ไฮน์ริชจ้องเขม็งไปยังใบหน้าที่ซีดเผือดและเย็นชาของซีเลีย ก่อนถามด้วยเสียงแหบพร่า “คุณรู้สึกยังไงบ้าง”

“ซานิดหน้อย กริฟฟิน นายกำลังบินไปไหน”

อสรพิษดำที่อยู่นอกห้องคนขับกำลังรวมตัวกันกลายเป็นภูเขา

ขนาดยักษ์ แล้วพุ่งสู่ฟ้าขึ้นมายานบิน กริฟฟินที่ต้องยังเป็นอนุภาค
ไปด้วยพร้อมหลบซ้ายหลีกขวาไปด้วย ได้ยินเข้าก็ตะโกนลั่นด้วยความ
ฉุนเฉียวลนลาน “พวกนายเลิกสวดกันได้แล้วหรือยัง! รีบดูข้างล่างสิ!”

ซีเลีย “...”

เปลือกตาของซีเลียกระตุกอย่างรุนแรง เขาชะโงกหน้ามองออกไป
นอกหน้าต่างก็เห็นว่ายานรบบนพื้นได้กลายเป็นภูเขามืดทะมึนไปเสียแล้ว
เพราะอสรพิษตัวเล็กนับไม่ถ้วนรวมตัวกันเป็นคลื่นชั้นหนา พลุ่พล่าน
และชูฟอไม่หยุดอยู่บนพื้นผิวของยานรบ แต่เห็นภาพนั้นก็ทำเอาหัวแทบ
ระเบิดแล้ว!

“ใครวางอุบายพวกนี้ด้วยกันแน่” ไฮน์ริชชะโงกหน้าไปมองดูเช่นกัน
แล้วก็ต้องเสียวหลังเพราะความขยะแขยงในทันที “กริฟฟิน ใช้ปืนใหญ่
แม่เหล็กไฟฟ้าระเบิดพวกงูตรงผิวประตูยานออก!”

“แล้วถ้าประตูพัง...”

“ไม่เป็นไร มันเอาอยู่!”

“แต่ผมเอาไม่อยู่!” กริฟฟินร้องโหยหวน “น้ำไขสันหลังผมไม่พอ
แล้ว! ไม่เห็นเทรว่าผมกลายเป็นร่างได้แค่อยานบิน กลายเป็นหุ่นยนต์ไม่ได้
พวกคุณจำได้ไหมว่าเติมน้ำไขสันหลังให้ผมครั้งล่าสุดเมื่อไหร่ พวกมนุษย์
จีเง่าอย่างพวกคุณน่าจะรู้จักแต่เรียกใช้หุ่นยนต์ไปวัน ๆ เคยนึกถึงความรู้สึก
ของหุ่นยนต์บ้างหรือเปล่าอะ!”

จักรพรรดิ “...”

จอมพล “...”

ยานบินยกตัวสูงขึ้นเหนือยานรบ หลบหลีกคลื่นอสรพิษอีกระลอก
ไปได้อย่างฉิวเฉียด ไฮน์ริชหันไปทางซีเลียพร้อมมูมปากกระตุก ก่อนถาม
ว่า “ที่รัก คุณเติมน้ำไขสันหลังให้มันครั้งล่าสุดเมื่อไหร่”

ซีเลียตีหน้าเฉย “ลืมไปแล้ว”

กริฟฟินต่างจากหุ่นยนต์ตัวอื่น ๆ ตรงที่มันไม่เคยร้องออกมาเมื่อ
พลังงานหมด แต่มันจะเกาะติดบนตัวซีเลียอย่างเงียบ ๆ และแอบดูดซับ
ของเหลวในร่างกายเพื่อเปลี่ยนเป็นน้ำไขสันหลัง เริ่มแรกซีเลียเคยคิดจะ

จับตาดูสถานะพลังงานของมันเช่นกัน แต่ต่อมาก็พบว่าพลังงานที่เหลือนั้น เต็มร้อยเสมอ และยังมีปริมาณอีกส่วนใหญ่ที่ถูกมันซ่อนไว้ ซึ่งได้ยืนยันว่า เตรียมไว้เพื่อเป็นสินสอดให้กับฟินิกซ์

...ซีเลียหมดคำพูดต่อเรื่องนี้ เลยได้แต่ปล่อยมันไปตามใจ

เดิมทีสิงโตบ็อบตัวนี้คอยติดตามซีเลียอย่างลับ ๆ ตลอดทั้งวัน พร้อมกับสูบเอาน้ำไขสันหลังของมันที่ไซ้ไม่มีวันหมดสิ้นไปด้วยโดยที่ไม่เคยเกิดปัญหาใดๆ ขึ้นเลย แต่มันลือกตัวเองไว้กับไฮนริชตลอดยี่สิบกว่าวันบนยานรบ ต่อมาจึงกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในเหตุการณ์จักรพรรดิกินจอมพลอย่างอ้อม ๆ อีกต่างหาก ทำให้จอมพลโกรธจัดจนมันเกือบจะถูกโยนลงชักโครกแล้วกดน้ำทิ้งไปเสียแล้ว

สิงโตบ็อบระดับ 3S รู้ตัวว่าทำผิด จึงหลบซ่อนตัวอยู่ที่มุมห้องแสร้งทำตัวล่องหนมาตลอดหลายวัน โดยไม่กล้าเข้าใกล้ซีเลียเพื่อขโมยน้ำไขสันหลัง เดิมทีมันสูญเสียพลังงานไปมากในการต่อสู้อันดุเดือดที่สภาสหพันธ์มาอยู่แล้ว ยิ่งบวกกับการอยู่บนยานรบนานกว่ายี่สิบวันกับการยิงปืนใหญ่แม่เหล็กไฟฟ้าอาวุธพลาสมาหาคาลเมื่อครู่ พลังงานในตอนนั้นก็ลดลงถึงโซนอันตรายสีส้มในส่วเดียว

“ยกเครื่องขึ้นไปก่อน แล้วสแตนด์บายระบบยิง!” อสรพิษดำนั้บไม่ถ่วงปะทุออกมาบนพื้นทรายจากบริเวณใต้ยานรบ ภาพนั้นชวนให้สะอิดสะเอียนอย่างยิ่ง ทำเอาซีเลียต้องเบือนหน้าไปควานหาเม็ดเล็มเล็กออกจากช่องอุปกรณ์ใต้แผงควบคุม “ตัวเชื่อมพลังงานของนายอยู่ไหน”

กริฟฟินรีบร้อนยื่นช่องเสียบโลหะช่องเล็ก ๆ ออกจากบนแผงควบคุม ซีเลียยกมือขึ้นกรีดแขนเป็นแนวแล้วยื่นบริเวณบาดแผลไปหยดเลือดลงเหนือช่องเสียบ ทว่าเมื่อไฮนริชชันตาดูขึ้นมองก็ต้องตะลึงไปในทันทีที่เห็น “...คุณทำอะไรนะ”

“เติมน้ำไขสันหลังไง”

“น้ำไขสันหลังหลังออกมาจากสมองไม่ใช่เหรอ ทำไมต้องใช้วิธีแบบนี้ด้วย!”

“เรื่องนี้ฉันไม่จำเป็นต้องบอก...”

กริฟฟินตะโกนลั่นทันที “หยุดก่อน!”

ไฮน์ริช “คุณบอกว่าคุณไม่จำเป็นต้องบอกผมมันเหรอ!”

“ก็มันเป็นเรื่องส่วนตัวของฉัน...”

“หยุดก่อน! หยุด!”

“อะไรที่เกี่ยวข้องกับร่างกายคุณก็ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวทั้งนั้น!”

“หุบปาก แล้วก็เลิกบ้าได้แล้ว!”

“พวกนายนะหุบปากซะ!” กริฟฟินตะโกนลั่นทันควัน ท่าทางดูน้อยใจเอามาก ๆ “ฉันดูดซับน้ำไขสันหลังแบบนี้ไม่ได้!”

ห้องคนขับพลันเงียบกริบ ดวงตาที่น่าเกรงขามของทั้งจักรพรรดิและจอมพลเหลือบมองมาในเวลาเดียวกัน “ทำไมล่ะ”

“...” กริฟฟินตัวสั้นระริกพลางพูดเสียงอ่อย “ปริมาณพีโรโมนสูงเกินไป ส่วนประกอบของน้ำไขสันหลังเลยไม่พอ...มันเป็นของเหลวช่วงฮีสตระยะแรก ฉันดูดซับไม่ได้หรอก”

เงียบกริบไปทั่วห้องคนขับ

สภาพร่อแร่เจียนตายเมื่อครู่ของไฮน์ริชพลันหายวับไปกับตา และหันกลับมามองซีเลียด้วยสีหน้าเปี่ยมไปด้วยความกระปรี้กระเปร่า

“...” ซีเลียทางคิ้วกระตุก ทันใดนั้นเขาพลันนึกขึ้นได้ว่าฟินิกซ์ก็เคยปฏิเสธที่จะดูดซับเลือดของเขาตอนที่มันถูกเปิดใช้งานในโรงเรียนทหารจักรวรรดิเหมือนกัน แต่ตอนนั้นเขาไม่มีเวลากามถึงเหตุผลอันน่าอัศจรรย์นี้ แม้ว่าเลือดของเขาอุดมไปด้วยสารที่สามารถเปลี่ยนเป็นน้ำไขสันหลังได้ แต่ความเข้มข้นของพีโรโมนจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยเท่าในช่วงฮีสต แม้แต่หุ่นยนต์ระดับ 3S ยังสกัดสารที่มีประสิทธิภาพออกมาได้ยาก ดังนั้นแทนที่จะบอกว่าสิ่งที่ไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือดของเขาคือโลหิต สู้บอกว่าเป็นยาปลูกกำหนดชนิดน้ำคงเข้าท่ากว่า

“อยากได้น้ำไขสันหลังใช่ไหม ไม่เป็นไร ไข่ของฉันทนแทนสิ!” ไฮน์ริชกุมบาตแผลลุกขึ้นนั่ง “เครื่องสกัดสารในสมองล่ะ รีบไปเอามา ฉันไม่เป็นไรหรอก!”

ซีเลียรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยเมื่อเห็นท่าทางกระตือรือร้นของเขา แต่